

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၇၃၊ ၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၇၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း	ဒုတိယအကြိမ်
	စွန်လ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၁၀၀၀
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း	နေမျိုးဆေး
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းစိုက်စိုက်(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာတည်း	မြယာ
စာစစ်	တင်မိခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
တန်ဖိုး	ပုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄ ၆၀၀၀ ကျပ်

စံပယ်ဖြူနု

အရိပ်လေးဆယ် ၊ စံပယ်ဖြူနု

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၃

စာ ၂၁၇ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၂) အရိပ်လေးဆယ်

စံပယ်ဖြူနု

အရိပ်
လေးဆယ်

ရသအက်ဆေး စုစည်းမှု

(ဒုတိယအကြိမ်)

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၇၁၂)

ဖြတ်သန်းရာ လမ်းတွေထက်

ဖြိုးကနဲ ဖျတ်ကနဲ အရိပ်ဖမ်းခဲ့မိတဲ့

ပုံရိပ်လွှာ တချို့တချို့အကြောင်း ...

အပိုင်း - ၁

အရိပ် - ၁

တံစက်မြိတ်ဖျားက စီးကျနေတဲ့ မိုးရေစက်တွေကို ကျွန်မတို့ ငေးကြည့်နေခဲ့ကြတာ ဘယ်တုန်းကတည်းကလဲတော့ မသိဘူး။

အချိန်ကလည်း မနက်လား၊ နေ့လယ်လား၊ ညနေလား မသဲကွဲဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေနဲ့ မှုန်မှိုင်းနေတာကိုး။ နေရာကတော့ ကားမှတ်တိုင်လို နေရာတစ်ခုပါပဲ။ သွပ်မိုး မိုးထားတယ်၊ အရှေ့မျက်နှာစာက လွဲလို့ ထိုင်စရာ သစ်သား ခုံတန်းလေး သုံးဘက်သုံးတန် ရှိတယ်၊ အကာတော့ မပါဘူး။ အဲဒီလို ကားမှတ်တိုင် အိုဟောင်းဟောင်းလေးပေါ့။

ဒါပေမယ့်လည်း ရပ်ကွက်နီးနီးနားနား ကားမှတ်တိုင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဘေးဝန်းကျင်မှာ လယ်ကွင်းပြင်တွေကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတဲ့နေရာ။ လယ်ကွင်းပြင်ထဲမှာ မိုးရေပြည့်လို့။ ကတ္တရာလမ်းဟာ မိုးစက်မှုန်တွေအောက်မှာ မြွေတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်ကွေးကောက် လဲလျောင်းနေတယ်။

“ပြန်တော့လေ”

ကျွန်မ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

သူ ဝတ်ထားတာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်က အင်္ကျီလေးပဲဆိုတာ ကျွန်မ မှတ်မိတယ်။ သူ့ရုပ်ရည်ဟာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်က ရုပ်ရည်ပဲ။

ရယ်စရာကောင်းတာက ခန္ဓာကိုယ် အရွယ်အစားကျပြန်တော့ ကျွန်မနဲ့ မတိမ်းတယ်မိး...တဲ့။

“ခဏနေဦးမယ်လေ၊ မိုးလည်း မတိတ်သေးတဲ့ဟာ”

ဒီတုန်းမှာပဲ ကျွန်မ လက်ထဲက ကလေးလေးက အဲကနဲ အသံထွက်လာလို့ ချောရသေးတယ်။ အနီးနဲ့ ထွေးထားလို့ မျက်နှာကွက်ကွက်ပဲ ပေါ်နေတဲ့ ကလေးလေး။ အခုမှ မွေးထားတာ တစ်လကျော်ကျော်မို့ ကလေးဟာ နုနယ်လှသေးတယ်။ ဘာလို့များ ကျွန်မ မိုးထဲရေထဲ ရောက်နေခဲ့သလဲ...။

“ထီးပါတာပဲ မဟုတ်လား၊ မမတို့ ဆောင်းပြီး ပြန်ပေါ့”

“နင်ကျတော့ရော”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြန်မှာပေါ့”

“မိုးရေကြီးထဲမှာ”

သူ ပြုံးလိုက်တယ် ထင်တာပါပဲ။ မိုးမှောင်လို့ အလင်းရောင်ပဲ နည်းသလား။ ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို...သူ့အပြုံးကို ပီပီသသ မြင်မနေရသလိုပဲ။

‘ကလေး လာကြည့်တာ’လို့ အစောတုန်းက သူ ပြောလိုက်သေးတာ ကျွန်မ သတိရတယ်။ သူဟာ လွန်လေပြီးတဲ့ နှစ်ကာလတွေမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဖြစ်ရဲ့နဲ့ ဘာလို့များ ကျွန်မ တစ်ခုခု အပြောင်းအလဲ ကြုံတိုင်း အရောက်လာနေရတယ်မသိဘူး။ အထူးသဖြင့် စိတ်အားငယ်နေချိန်၊ တစ်ခုခု အခက်အခဲ ကြုံနေရချိန်ဆို အိပ်မက်ထဲ သူ ရောက်လာပြီ။ မိဘတွေကျပြန်တော့ ကျွန်မလောက် သူ့ကို အိပ်မက် မမြင်မက်တတ်ဘူးတဲ့။ အစ်မကို စိတ်မချလို့ သူ လာလာနေသေးတာလား။ စိတ်ချရရင်ရော မလာတော့ဘူးလား။

ကလေးလေး မွေးခါနီးတုန်းက ကျွန်မ သူ့ကို သတိရနေသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်တုန်းက (ရည်းစားသနာလည်း မရှိပါဘဲ) အိမ်ထောင်ပြုရင် ကောင်းမလား၊ အနည်းဆုံးတော့ သူ့ကို ပြန်ဝင်စားလာအောင် ဆုတောင်းလို့ရတယ် စသဖြင့် စိတ်ကူးခဲ့တာ သတိရလိုက်သေးတယ်။

အရင်ခေတ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်အရ ကျွန်မ ဝမ်းနဲ့ လွယ်ခဲ့တဲ့ ပထမဆုံး ကလေးလေးဟာ သူ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ အခုလို ကားမှတ်တိုင်အိုဟောင်းလေးမှာ၊ မိုးသည်းထုံမှာ ကျွန်မကို လာတွေ့ပုံအရ ဒီကလေးဟာ သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပိုသေချာသွားပါတယ်။

အဖြေတစ်ခု ရချင်တုန်းကလည်း မျှော်လင့်ခဲ့တာ ကျွန်မပဲ။ ဝမ်းနည်းရတော့လည်း ကျွန်မပဲ။ မိုးရေစက်တွေဟာ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းနေတာ သိပုံမရဘူး။

အရိပ်လေးဆယ်

အငြိုးရှိသလို ရွာချရက်တုန်းပဲ။

“ငါ ပြန်တော့မယ်”

ကလေးလေးကို သေချာ ပွေ့ပိုက်ရင်း ကျွန်မ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ကားလည်း တစ်စီးမှ လာမနေပါဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြန်မလဲ ဆိုတာလည်း ကျွန်မဘာသာ သိမနေဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြန်တော့ပြန်ရမယ်လို့ပဲ ခံစားရတယ်။ ဒီလမ်းအတိုင်းပဲ ကျွန်မ ရောက်လာသလား မသိပေမယ့် ပြန်ရင် တော့ ဒီလမ်းကပဲ ပြန်ရမှာပေါ့။

အရေးထဲ ထီးက လေနဲ့လွင့်သွားသေးတယ်။ မိုးရေထဲကို ပြေးထွက် ပြီး သူ ထီးပြန်ယူလာပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ ကလေးလေးကို မိုးပေး တယ်။

ထီးလက်ကိုင်ကို သူ့ဆီက လွှဲပြောင်းယူရင်း ‘နင် ဘယ်လို ပြန်မလဲ၊ ဒီထီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား’ လို့ ပြောမိတယ်။

“မမတို့ လုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကုန် စိုသွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် နေခဲ့တော့မယ်”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသလား မသိဘူး။ စိတ်ထဲကတော့ သူ ပြောတာကို လက်သင့်ခံသွားပါတယ်။ သူက နေခဲ့ရမယ့်သူ...။ ကျွန်မတို့က ခရီးဆက်ရဦးမယ့်သူတွေ...။

“မမ ကျွန်တော့်ကို တံတိုင်း လှူပေးဦး”

“ဟင်...”

“တံတိုင်းလေ၊ တံတိုင်းလေး လှူပေးဦးနော်”

“အေးပါ...ငါ သွားတော့မယ်နော်”

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်တုန်းက ‘ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်’ လို့ သူ ကျွန်မကို ပြောခဲ့တယ်။ အခုတော့ ‘သွားတော့မယ်နော်’ လို့ ကျွန်မက နှုတ်ဆက်ရတယ်။ ဘဝဆိုတာဟာ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာနေရတာပဲ မဟုတ်လား။

မိုးထဲရေထဲ ထီးတစ်ဖက် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ လျှောက်ရတော့ ခရီး ကလည်း မတွင်ပါဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်ကို လျှောက်နေတာလဲ၊ ဘယ်ကို ရောက် မလဲ ဆိုတာလည်း မသိတော့ဘူး။

အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အခါ အိပ်မက်ဟာ ခါတိုင်းလို မှုန်ဝါးမနေဘဲ သိပ်ထင်ရှားလွန်းတယ်။ မိုးတောထဲမှာ...ကားမှတ်တိုင် တဲကလေးမှာ

သူကျန်ရစ်ပုံကို ကျွန်မ ပြန်မြင်ယောင်နေတယ်။ နောက်တစ်ခေါက်
တွေ့ရင်တော့ သူ့ကို အပါခေါ်ရမယ်လို့ စဉ်းစားနေတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း သူ ပါဝင်တဲ့ အိပ်မက်မျိုး ထပ်မမက်တော့တာ
အဲဒီကတည်းက...။

အရိပ် - ၂

တစ်ရက်တုန်းက ရေကျော် စီးတီးမတ်ကနေ စက်လှေကားနဲ့ ဆင်းလာတော့ လှေကားရင်း မလှမ်းမကမ်းမှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ကျွန်မတွေ့တယ်။ ခရေပန်းသည်လေးပေါ့။

ခရေပန်းသည်လေးဟာ မိုးတဖျောက်ဖျောက် ရွာနေတဲ့ကြားက လုံလုံခြုံခြုံ အမိုးအောက် ဝင်မနေဘူး။ ပုခုံးတစ်ဖက် စိုလောက်အောင် မလုံတလုံရှိနေရာမှာ နှိပ်ကပ်ထိုင်၊ လှေကားပေါ်က ဆင်းလာသူတွေဆီ ခရေပန်းကုံးလေးတွေ မြှောက်ပြရင်း ‘ခရေတွေ တစ်ကုံး တစ်ရာ’လို့ တုန်ခိုက်ခိုက် အသံလေးနဲ့ အော်နေတယ်။

ပထမတော့ ကျွန်မ အမှတ်မဲ့ပဲ ခရေပန်းသည်လေးကို ကျော်ခဲ့တယ်။ မိုးရွာနေတဲ့ဆီပဲ စိတ်ရောက်နေတာတစ်ကြောင်း၊ မောင်အေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ ချိန်းထားတာက တစ်ကြောင်းပေါ့လေ။

နောက်တော့မှ ဘာစိတ်ကူး ပေါက်တယ် မမှတ်မိတော့ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်လျှောက်ပြီး ခရေပန်းသည်လေးရှေ့ ရပ်တယ်။ ‘ခရေပန်းနှစ်ကုံး ပေး’လို့ ပြောပြီး နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ခရေပန်းသည်လေးဟာ ပုခုံးတစ်ဖက်က စိုက်ကပ်လှပြီ။ ဆံပင်လေးတွေ

လည်း အတော်စိုလိုနေပြီ။ ခြေထောက်လေး၊ လက်လေးတွေလည်း အတူတူ။
‘အမိုးအောက် ဝင်ရောင်းပါလား’လို့ ကျွန်မ ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွားသေး
တယ်။ နောက်တော့မှ တစ်စုံတစ်ရာ သတိရပြီး ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ဘရိတ်
အုပ်ရတယ်။ ဒီလို မိုးစိုခံ ဈေးရောင်းနည်းဟာ သူ့စိတ်ကူး ဒါမှမဟုတ် တစ်
ယောက်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အနည်းဆုံးတော့
ကျွန်မတောင် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး သူ့ရှေ့ ရောက်လာရသေးတာ မဟုတ်လား။

နှီးနဲ့ သီထားတဲ့ ခရေပန်းလေးတွေဟာ တစ်တောင်အရွယ်အစားရှိ
ပါတယ်။ အကုံး နှစ်ဆယ်လောက်တော့ သူ့ဗန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်း။ ဒီခရေပန်း
တွေကို သူ တစ်ယောက်တည်း ကောက်ခဲ့တာတော့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်လိမ့်မယ်။
သူ့အမေ၊ သူ့မောင်နှမတွေလည်း ပါရင်ပါမှာပေါ့။ သူ့အဘွားမပါဘူးလို့လည်း
မပြောနိုင်။ ပန်းသီတော့လည်း ဝိုင်းသီရင် သီခဲ့ကြမှာ။ ခရေပန်းတွေ ဘယ်နား
မှာများ ကောက်ကြပါလိမ့်။ ဒီလို ပန်းပွင့်လေးတွေရဖို့ရော တခြားမိသားစုက
ကလေးတွေနဲ့ လူကောက်ခဲ့ရသေးသလား။

‘လာဘ်...လာဘ်’လို့ ရွတ်ရင်း ခရေပန်းသည်လေးက ကျွန်မ ပေး
လိုက်တဲ့နှစ်ရာတန်နဲ့ပန်းကုံးလေးတွေကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်လိုက်တယ်။ အဓိပ္ပါယ်
ကတော့ ဒါ...ဈေးဦးပေါက် ဝင်ငွေပေါ့။

စောစောတုန်းက သူ့ရဲ့ မိုးစိုခံ ဈေးရောင်းမှုအတွက် စိတ်စနိုးစနောင့်
ဖြစ်လိုက်တာတောင် မေ့ပြီး ကျွန်မ ပြုံးမိတယ်။ ပန်းနှစ်ကုံးကို ကျွန်မ လှမ်းယူ
လိုက်တယ်။ ရနံ့က သင်းလို့ပျံ့လို့။

ခရေနဲ့ကို ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ ခရေပင်တွေ တွေ့ရင်လည်း
မငေးဘဲ မနေနိုင်။ ငေးမိရင်လည်း ငယ်ဘဝကို သတိရသေးတာရယ်။

ငယ်တုန်းက ကျွန်မတို့ အဘွားအိမ်ရဲ့ တစ်ဖက်က စည်းရိုးအစပ်မှာ
ခရေပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီခရေပင်ဟာ သူတို့ခြံဝင်းထဲမှာသာ ရှိနေ
တယ်။ အရွက်ကြွေတော့ ဟိုဘက်ခြံ ဒီဘက်ခြံ မျှသလို အပွင့်တွေကျပြန်တော့
လည်း အဲဒီလိုပဲ နှစ်ဖက်မျှ ကြွေပါတယ်။

နှစ်ခြံစလုံးက ကလေးတွေဟာ ငယ်ကတည်းက ဈေးရောင်းဈေးဝယ်
နဲ့ ယဉ်ပါးသူတွေမို့ ဒီခရေတွေကို သီကုံးပြီး ဈေးမှာ သွားရောင်းရင် မုန့်ဖိုးလေး
ဘာလေး ရမယ်ဆိုတာသိကြတယ်။ မနက်အစောထပြီး ပန်းကောက်ဖို့ ဘယ်သူ
မှ ခိုင်းမနေရဘဲ ခရေပင်အောက် သူ့ထက်ငါ ရောက်ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့
ကတော့ တစ်ခြံတည်းနေ ဝမ်းကွဲ မောင်နှမချင်း ဘယ်သူ ပန်းကုံး ပိုရမလဲပြိုင်ရ

တာပေါ့။ သူတို့ခြောက်ကတော့ ညီအစ်မတွေ ပန်းကောက်ကြတယ်။

ကလေးတွေဆိုတော့လည်း တစ်ခါတလေ ပန်းကောက်ရင်း စကား နိုင်များတောင် လုခဲ့ကြသေးတာ ခု ပြန်တွေးတော့ ရယ်စရာကို ဖြစ်လို့။

‘ငါတို့ခြံက ခရေပန်းတွေ နင်တို့ ကောက်နေတာ’လို့ တစ်ဖက်ခြံက ကောင်မလေးက မနာ နာအောင် ပြောလာရင် ကျွန်မတို့ဘက်ကလည်း ‘ဒါဖြင့် နင်တို့အရွက်တွေ နင်တို့ နေ့တိုင်း လာကျုံးလေ’လို့ အရှုံးမပေးစတမ်း ပြန် ပြောကြတာပဲ။ ပန်းကောက်ပွဲ နိဂုံးချုပ်ရင်တော့ သူတို့ဘက်မှာလည်း ပန်းတွေ အတော်အတန် ရသလို ကျွန်မတို့လည်း ရသေးတာပေါ့။ နေ့ခင်းဆိုရင်တော့ မနက်အစောတုန်းက ပန်းလှကောက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်သလို အတူတူ ခုန်ပေါက် ဆော့ကစားကြပြန်တာပဲ။

အခုနေကျပြန်တော့လည်း အရွက်တွေ ကိုယ့်ခြံထဲ ကြွေလို့ လှဲကျင်း ပေးရတယ် ဆိုတာတစ်ခုနဲ့တင် သူတစ်ပါးသစ်မပင်က ပန်းကောက်ခွင့်ပါ ယူခဲ့ ကြတာ မတရားဘူးလို့လို့ ကျွန်မ ခံစားနေရပြန်တယ်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ပန်းပွင့်တွေဆိုတာ ကျွန်မအတွက် ပန်းပွင့်မျှသာ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ငွေစကြေးစတွေပေါ့။ ကံ့ကော်၊ စံပယ်၊ ခရေ...ဘာပန်းပဲလာလာ ရောင်းဖို့ အရင်စိတ်ကူးခဲ့တာပဲ။

အခုလို ပန်းရနံ့ကို ရှိုက်ရုံသက်သက် အလှူကြည့်ရုံသက်သက် နေရတဲ့ နေ့ရက်တွေကနေ မျှော်ကြည့်တော့ ပန်းတွေမြင်ရင် ပြေးရောင်းချင်၊ တစ်ကျပ် ကအစ ကျားကုပ်ကျားခဲ စုပြီး မုန့်တောင် ဝယ်မစားရက်ဘဲ ကျောင်းသုံးပစ္စည်း တွေ ဝယ်ချင်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးဟာ ပြုံးစရာတောင် ဖြစ်လို့နေပါရော။

မောင်အေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်တော့ ခရေပန်းနှစ်ကုံးထဲက တစ်ကုံးကို ချိန်းဆိုထားတဲ့ သူငယ်ချင်းလက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ တစ်ကုံးကို တော့ ကျွန်မရဲ့ စာကြည့်မျက်မှန်ဘူးလေးထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

ညဘက် စာရေးဖို့ မျက်မှန်လေး ထုတ်ပြီး တပ်တော့မှ ခရေနဲ့ဟာ မျက်မှန်မှာလည်း စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တာ ကျွန်မ သိတော့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ စာလုံးလေးတွေ တချောက်ချောက် ရိုက်ရင်း ခရေနဲ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း တစ်မိမိမိ ပြုံးနေမိတယ်။

အရိပ် - ၃

အမှန်တော့ ကျွန်မရဲ့ မူလအစီအစဉ်ဟာ သမီး အိပ်တာနဲ့ စာကြည့်စား ပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စာရေးဖို့။ ဒါပေမယ့်လည်း မရည်ရွယ်ဘဲ တီဗွီရှေ့ ရောက်သွားရ တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်မ ဧည့်ခန်းဘက် ခဏ ရောက်ချိန် ဖန်သားပြင်မှာ ဒွေးကို တွေ့လိုက်ရတာကိုး။

အရင်ကလည်း မြန်မာရုပ်ရှင်ကားဟောင်း ပြတဲ့ညတွေဆို ဇာတ်ကား တစ်ခုလုံးသာ ပြီးအောင် မကြည့်တယ်။ ဘာဇာတ်ကား၊ သရုပ်ဆောင်တွေက ဘယ်သူ ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်မ စပ်စုနေကျပဲ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဟောင်း တွေ ကြည့်ရရင် ငယ်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရတာ ကျွန်မ သဘော ကျတယ်။ ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေသာ ပါလို့ကတော့ ဇာတ်ကားရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်အထိ ထိုင်ကြည့်တတ်သေးတာ။

ဒီည ဒွေးကို တွေ့လို့ တီဗွီရှေ့ ထိုင်ဖြစ်သွားတာဟာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒွေးရဲ့ ပရိသတ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အဘွားကို သတိရမိလို့ပါ။

တလောတုန်းကလည်း ဒွေး ကွယ်လွန်တာ နှစ်ပတ်လည်ဆိုပြီး သ တင်းတွေ တက်လာတဲ့အခါ အဘွားကို အပြေး လွှမ်းရပါသေးတယ်။ အဘွားတို့ လိုအရွယ်မှာ တသသ ပြောရလောက်အောင် အကြိုက်တွေ့တဲ့ မင်းသား

ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒါ သူ့ခေတ်တုန်းက နာမည်ကျော်မင်းသားတွေပဲလို့ ထင်စရာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာတော့ အဘွားက ဒွေးပရိသတ်ပါ။

ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊ ဝင်းဦး၊ ခင်သန်းနု စတဲ့စတဲ့ နာမည်တွေသာ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အဘွားတစ်ယောက် ဒွေးနာမည်ကို ဘယ်အချိန်မှာ စပြီး ရွတ် တတ်လာသလဲဆိုရင် သူ့အိမ်ကို တီဗွီတစ်လုံး ရောက်လာတုန်းက...။

ခုခေတ်မှာတော့ အိမ်ကို တီဗွီတစ်လုံး ရောက်လာတုန်းကလို့ အထူး အဆန်းလုပ် ပြောချင်စရာ မကောင်းတော့ဘူး။ အရင့်အရင်ကတော့ အခြေ အနေတွေက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။

တီဗွီကို ကျွန်မတို့ ဝယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဝယ်လည်း မဝယ်နိုင်ကြ ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေဟာ တနင်္ဂနွေ နေ့လယ် ရုပ်ရှင်လိုဟာမျိုး ကြည့်ချင်ရင် မိနစ် ၂၀ လောက် လမ်းလျှောက်ရတဲ့ဆွေမျိုးနီးစပ်အိမ်မှာ သွား ကြည့်ကြရတယ်။ ညဘက်တွေကျတော့ လူကြီးတွေက သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မသွား၊ ကလေးတွေချည်းပဲလည်း စိတ်မချတာမို့ မကြည့်ရဘူးပေါ့။

လျှပ်စစ်မီးမရှိ ဘာမရှိ၊ အလင်းရောင်ဆိုလို့ ဖယောင်းတိုင်လေးသာ အားကိုးနေရတဲ့ အိမ်ကို စောစောက ပြောတဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်အိမ်က တီဗွီလေး တစ်လုံး စွန့်ကြဲတဲ့အချိန်တစ်ခု ရှိလာခဲ့တယ်။ ခေါင်းစဉ်က အဘွားအတွက်...တဲ့။ အိမ်ကုပ်ကုပ်လေးပေါ်ကို အဲဒီ အဖြူအမည်း တီဗွီအသေးလေး ရောက်လာခဲ့ တဲ့နေ့ဟာ အဘွားအတွက်တင်မက ကျွန်မတို့အတွက်ပါ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

တီဗွီကို စားပွဲပေါ်နေရာချတာ၊ တီဗွီအတွက် ဘက်ထရီအိုးတွေ ပြင် ဆင်တာ စတာစတာတွေကို ဟိုကချောင်းလိုက် ဒီကချောင်းလိုက်နဲ့ ကျွန်မတို့ မှာ အိမ်ရှေ့မရကြဘူး။ ညကျရင် ကြည့်ရမယ်ဆိုလို့ပဲ ညဆိုတာကြီး အမြန် ရောက်စေချင်တဲ့အထိ...။

အဲဒီညကတော့ တီဗွီမှာ ပြစရာ ဘာအစီအစဉ်မှ မကျန်တော့တဲ့အထိ ကျွန်မတို့ ကြည့်ကြတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းကလေးတွေ ရောက်လာလို့ အတူကြည့် ကြရတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်၊ ငြင်းခုံလိုက်ပေါ့။

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ ‘ငါတို့အိမ်က တီဗွီ သူတို့လာကြည့်ရတာ’ ဆိုတာမျိုး ရှိမနေဘူး။ အိမ်မှာ တီဗွီ ရောက်လာတဲ့အကြောင်းလည်း အတန်းထဲ မှာတောင် ပြောမပြဖြစ်ဘူး။ အမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်အပ်တဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်သေး တာ၊ အဘွားတို့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါး ပေးကမ်းလိုက်တာ

စတဲ့ အချက်တွေကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ထဲ မဝံ့ရဲနေတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။

အဆန်းလုပ်ပြီး ကြွားဝါမနေဖြစ်တာကလွဲရင် တီဗွီ ရောက်လာတာ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်။ သတင်းကြေညာတာကအစ မပျင်းမရိ ကြည့်နိုင်တဲ့အထိ တီဗွီ ကြည့်ရတာကို ကျွန်မ ကြိုက်ပါတယ်။ ကြော်ငြာ လာချိန်ဆိုရင်တော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့...။ ကြော်ငြာကို ကလေးတွေ သိပ်ကြိုက်သလို ကျွန်မတို့လို ဆယ်ကျော်သက်တွေလည်း ကြိုက်တာပဲ။ အဲဒီခေတ်အခါက သိပ်နာမည်ကြီး တဲ့ ကြော်ငြာမင်းသမီးလေးတွေရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ ဆံပင်ပုံကအစ သူတို့ ပြုံးပုံအမူ အရာတွေအဆုံး သဘောကျရတယ်။

ကျွန်မတို့လိုပဲ အဘွားလည်း ကြော်ငြာတွေ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ များ မကြာမီပဲ သိလာရတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ ဒွေး...ပါတဲ့ ကြော်ငြာတွေပေါ့။

အဘွားဟာ စစချင်းတော့ ဒွေး နာမည်ကို မသိပါဘူး။ ‘အဲဒီကောင် လေး’လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဘွားအတွက်ဆို ဒွေးဟာ အဲဒီကောင်လေးပါပဲ။ အပြုံးချိုပြီး မျက်လုံးအကြည့်လှတဲ့ ကောင်လေးကို အဘွား အားပေးနေတယ်ဆို တာ ဆိတ်ဆိတ် အကဲခတ်ရင်းပဲ သိကြရတာပါ။ ကျွန်မတို့တွေလိုတော့ ‘ငါ ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်တယ်ဟေ့’ ဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ သိရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒွေးကို ဖန်သားပြင်မှာ မြင်တိုင်း အဘွား ပြုံးနေပုံကစပြီး ကျွန်မတို့ သတိထားမိတယ်။ မြေးတွေ ခိုးရယ်ကြမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။ အဘွား စိတ်မဝင် စားချင်ယောင် ပြုပုံဟာ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။

ဒွေးကို အဘွား မြင်တွေ့နိုင်တဲ့ နောက်ထပ် နေရာတစ်ခုကတော့ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေပေါ့။ ကျွန်မ ငှားလာတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဒွေးအကြောင်း၊ ဒွေး ဇာတ်ကားတွေအကြောင်း ပါရင် အဘွားကို သွားပြခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိတယ်။

အဘွားအိမ်မှာတော့ တီဗွီ ညတွေ ဖြတ်သန်းဖို့ဆိုတာ လွယ်လင့်တကူ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ လျှပ်စစ်မီး မရှိတာမို့ ဘက်ထရီနဲ့ ကြည့်ကြရတယ်။ မနက်မနက် ဆို ဘက်ထရီအိုးတွေ အားသွင်းဆိုင် သွားဖို့၊ ညနေ ပြန်သယ်ပေါ့။ အိမ်ထဲမှာ တင် ခလုတ်နှိပ်ပြီး တီဗွီထိုင်ကြည့်ရုံ ခေတ်ကနေ ဘက်ထရီအိုးလေး သွားလိုက် ပြန်လိုက် လုပ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ သိပ်လွမ်းစရာကောင်းတာပဲ။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဘက်ထရီအိုး သွားပို့ရတာ၊ ပြန်ရွေးရတာ ကျွန်မ အလှည့်ဖြစ်နေရင်လည်း စိတ်မညစ်ပါဘူး။ ပျော်ပျော်ကြီး လုပ်တာပါပဲ။ အ နည်းဆုံးတော့ ညညဆို တီဗွီရှေ့မှာ ကျွန်မ ထိုင်လို့ ရတာကိုး။ တီဗွီ ဖန်သား ပြင်အကွက်သေးသေးလေးဟာ ကျွန်မတို့အားလုံးအတွက် မက်စရာ ကောင်းတဲ့

ကမ္ဘာ...။

သိပ်မကြာမြင့်တဲ့ ကာလတစ်ခုမှာ အဲဒီကမ္ဘာ လွင့်ပျောက်သွားမယ်လို့ ကျွန်မတို့ မသိခဲ့ကြဘူး။ အဘွားနဲ့ သူတို့ဦးဟာ တစ်ဦးဦး မပျက်ယွင်းခင်အထိ အတူရှိကြမယ့် ကျွန်မ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအထင် မှားခဲ့ပါတယ်။

အဘွားအတွက် တီဗွီ ပေးကမ်းခဲ့တဲ့ အစ်မကြီး ဆုံးတော့ အစ်မကြီး ရဲ့မိသားစုဝင်တွေဟာ အဲဒီတီဗွီကို ပြန်သယ်ချင်ပါသတဲ့။ တစ်ဆင့် စကားပါး တာတောင် မဟုတ်ဘဲ ဖွင့်ပြောလာတဲ့အတွက် အဘွားကလည်း ပြန်လာသယ် ကြဖို့ စကားပြန်လိုက်တယ်။ အဘွားစိတ်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရတယ် မပြောတတ် ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ဝမ်းနည်းတာပါပဲ။

လူဆိုတာမျိုးဟာ အကောင်းအမွန်တစ်ခုခုကို မရဖူးရင် သာပြီး အေး ချမ်းတယ်။ ရရှိဖူး၊ ခံစားဖူးပြီးမှ စွန့်လွှတ်ရတာဟာ တစ်ခါမှ မရဖူးလို့ မသိတာနဲ့ စာရင် အတော် ဆိုးရွားတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးပဲ။

တကယ်တော့ ဒီအိမ်ပေါ် တီဗွီတစ်လုံး ရောက်မလာခဲ့လည်း အရေး တော့ မကြီးပါဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း ထူးပြီး တမ်းတလိုချင်နေခဲ့ကြတာမဟုတ် ဘူးကိုး။ ရောက်လာတော့ရော...တဲ့။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မတို့မှာ တွယ်တာ စိတ်ဆိုတာ ဝင်သွားခဲ့ပြီလေ။ မက်မောနှစ်လိုခဲ့ပြီလေ။ ဒီတော့မှ လက်လွှတ် ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ။

ဒါပေမယ့်လည်း ဝမ်းနည်းရုံကလွဲရင် ကျွန်မ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်း သူတို့ ပြန်ယူတာပဲလို့ ရိုးရိုးလေး တွေးခဲ့တယ်။

အဘွားလည်း အဲဒီလို တွေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တာပါပဲ။

အိမ်မှာတော့ တီဗွီ မရှိတော့တဲ့ စားပွဲခုံဟာ နဂိုအတိုင်းပဲ စာအုပ်အ ဟောင်းတွေဘာတွေ တင်တဲ့နေရာ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

အဘွားကတော့ နဂိုတုန်းကလိုပဲ သူ ကြိုက်တဲ့ဝတ္ထုတွေ ဖတ်နေပြန် တယ်။ ကျွန်မတို့လို ဗွီဒီယိုရုံ မသွားတာမို့ ဒွေးဇာတ်ကားလည်း မကြည့်ရ။ ဒွေးကြော်ငြာအသစ်လည်း မကြည့်ရ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ‘အဲဒီကောင် လေး...’လို့ အစချီပြီး သတိတရ ပြောတတ်တယ်။

အဘွား ဆုံးတော့ ၂၀၀၃ ခုနှစ်...။ စာမေးပွဲပြီးလို့ မန္တလေးကနေ အဘွားအိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အသက်မီရံလေးပဲရယ်။ မြေး ပြန်လာတာ စောင့်ပြီး သွားလိုက်တယ်လို့ အရပ်ထဲက ပြောကြတဲ့အထိ ကျွန်မ ရောက်ပြီးတဲ့ နောက်တစ်ရက်မှာ ခရီးရှည် ထွက်သွားတော့တာပေါ့။

အိပ်ရာထဲ မလဲခင်အထိ ကိုယ်တိုင် ဈေးသွား၊ ချက်ပြုတ်ပျော်မွေ့ရင်း၊ သားသမီးနဲ့မြေးတွေကို သံယောဇဉ် ကြီးရင်း တစ်ဘဝလုံး မချမ်းမသာ နေထိုင် သွားခဲ့ရာတဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်များက ဆန္ဒတစ်ခုကို သိလိုက်ရ တုန်းကတော့ ဆုံးပါးချိန်ကထက် ကျွန်မ ထိခိုက်ရပါတယ်။ သူဟာ တီဗွီတစ် လုံး လိုချင်ခဲ့ပါသတဲ့။ အဒေါ်ကတော့ ‘မနု အလုပ်လုပ်ရင် ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်’ လို့ ပြောခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ။

တကယ်တမ်း ကျွန်မ အလုပ်ဝင်ပြီး ကိုယ်တိုင် ရှာနိုင်ဖွေနိုင် ရှိလာ တဲ့အခါ၊ တီဗွီလေး တစ်လုံးလောက်တော့ အလွယ် ဝယ်ပေးနိုင်ပါရဲ့ဆိုတဲ့အခါ အဘွား မရှိတော့သလို အဲဒီကောင်လေး ဆိုတဲ့ ဒွေးလည်း ဆုံးပါးခဲ့ရှာပြီ။

စာအစမှာ ဆိုခဲ့သလိုပဲ ဒွေးကို မြင်မိတဲ့တစ်နေ့က အဘွားကို ကျွန်မ လွမ်းသွားတယ်။ သူ့ခမျာ နဂိုနေ ဘဝမှာ နေသားကျနေပါရက်နဲ့ လာနှောင့်တဲ့ တီဗွီတစ်လုံးနဲ့ ကြုံရလေခြင်းလို့ ကျွန်မ တွေးမိတယ်။

ကျွန်မအတွက်တော့ ဘဝမှာ တီဗွီတွေ မလိုပါဘူး။ အယောင်ဆောင် အဖြစ်သာ တစ်ခဏ ရောက်လာခဲ့တဲ့ တီဗွီလို ချစ်မေတ္တာအတု၊ ခင်မင်မှုအတု၊ ပိုင်ဆိုင်မှုအတု၊ အပြုံးအတု၊ မျှော်လင့်ချက်အတု၊ အခွင့်အရေးအတု၊ အိပ်မက် အတု...စတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလိုချင်ပါဘူး။

အဲဒီအစား ဘာမှ မပိုင်ဆိုင်တဲ့ဘဝမှာ ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ် မြေဆွ၊ သစ်ပင် စိုက်နေရတာကမှ ပိုပြီး ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ် ထင်တာပါပဲ။

